

flaaet i Flertallets § 7, har jeg ingen Anledning til at gaa ind paa det Spørgsmaal, da jeg er i Modsatning til det Forslag i det Hele. Derimod vil jeg gjerne gjøre en yderligere Bemærkning til Folkethingsmanden fra Middelfart (H. Jensen). Naar han vilde underlægge det, han kaldte det konervative Parti, det Standpunkt, at det skulde erkjende at have en Forpligtelse til at skaffe Arbejde til de Arbejdsløse i Tider, hvor der er Arbejds-mangel, saa have vi aldrig anerkjendt noget Saadant, og vi ville paa det Bestemteste værgе os imod, at vi skulde have den Betragtning. Vi skjønne ikke, at det kan være en Forpligtelse for Staten at skaffe Arbejde i saadanne Tider. Hvad vi derimod anse for hensigtsmæssigt og rigtigt, det er, naar Staten har Arbejdernes, saa at lade disse Arbejdere komme til Udøvelse i Særdeleshed i de Tider, hvor der er Arbejds-mangel. Det er noget helt Andet, og nu formene vi, at det netop har været Tilfældet i det forløbne Aar. Der har været en Mængde Arbejdere — og det er Tilfældet i dette Dieblif — som Staten trænger til at faae gennemført baade i dens egen almindelige Interesse og i Befolkningens særlige Interesse. Men naar vi kræve Midler til disse Arbejdere, stemme de Herrer derimod, og derved foranledige de, at Arbejds-løsheden opstaar og forstærkes, og al den Nytte, som disse Arbejdere kunde gjøre, forhindres, naar vi ikke kunne faae de Herrer med os. Det ærede Medlem mente, at det ikke altid var heldigt, at man saadan bevilgede Arbejdere; thi der kunde komme Winter, der standse dem. Ja, ganske vist kan Winteren standse mange Arbejdere; men Winteren kan ogsaa give Arbejde, i det Mindste undertiden, og det ærede Medlem kan ikke være saa blottet for praktiske Begreber om saadanne Ting, at han ikke skulde vide, at der altid er mange Indendørs-Arbejdere, man kan foretage, naar Arbejdet er standset udenfor. Lad os nu se paa det Lovforslag, der blev os forelagt første Gang i Fjor, den 14de November, og nu atter den 7de Februar. Derjom de Herrer — og det gjælder alle de Herrer, der have havt Ordet imod det Standpunkt, jeg indtager i den Sag — des-som de virkelig have læst Lovforslaget igjennem, forekommer det mig, at det er temmelig uberettiget, at de staa her og tale om, at de vilde kunne være med til nyttige Arbejdere, men ikke til unyttige, ydermere da Finanzministeren ved Sagens Fremsettelse sagde: „Det er mig ikke om at gjøre at faae det Hele, jeg her stiller Forslag om; det, det for mig er om at gjøre, er, at de Herrer stemme for de Dele deraf, som de

anse det for muligt at stemme for, saa at vi kunne skaffe det mest mulige Arbejde, skaffe saa mange Hænder som muligt Bestjæftigelse“. Det have de Herrer ikke taget noget Hensyn til; de have aldrig noget Dieblif drevet paa at faae Sagen fremmet; den ligger 2 Maaneder stille ad Gangen, uden at der tales derom, skjøndt her er Arbejde at byde til mange ledige Hænder. Det Samme gjaldt i forrige Rigsdags-samling, hvor et lignende Forslag laa for. Jeg skjønner ikke rettere, end at Regjeringen ved at fremsætte begge disse Forslag har bestræbt sig for at indskrænke sine Forlangender til Arbejdere, der kunde betegnes som neutrale, idet det var Forslag, der ikke i nogen særlig Grad tangerede de store omstridte Spørgsmaal, hverken ved deres store Omfang eller i andre Retninger, som de Herrer maatte misbillige, men væsentlig holdt sig til saadanne Arbejdere, som de Herrer have erkjendt for nødvendige og rigtige og ikke kunne have noget Væsentligt at indvende imod. Jeg fastholder derfor fremdeles, at der slet ikke er nogen Anledning for de Herrer paa den Side til at bebrejde os Noget overfor Spørgsmaalet om at skaffe Arbejderne Arbejde. Jeg er ganske veltilfreds med den ærede Folkethingsmand fra Middelfart's Udtalelse overfor det ærede Medlem for Rjøbenhavns 5te Valgkreds (B. Holm) om Sammenligningen mellem Arbejderne og Embedsmændene i Spørgsmaalet om at fæde sig paa Statens Beføstning osv. Vi, der i denne Sag staa paa den Side, som jeg staa, have ikke den Formening om Arbejderne, at de skulde komme til at fæde sig paa Statens Beføstning, selv om denne Gaveparagraf blev gennemført. Jeg tror, det er noget saa Ringe, der er Tale om, at der næppe vilde blive Anledning for Noget til at fæde sig derved, men vi anse det for at være et forkasteligt Princip; særlig under saadanne Omstændigheder, hvor det ikke er nødvendigt, og naar vi have Arbejde nok at byde dem, saa er det ikke nødvendigt at give saadanne Gaver. Derimod ville vi stabe nogen Fare ved saaledes at byde Gaver lige overfor de „braadne Kaar“ blandt Arbejderne, som det ærede Medlem talte om. Thi medens jeg ganske vist har den Formening, at den langt, langt overveiede Del af Arbejderne ere ligesaa hæderlige som hvilkensomhelst anden Klasse i Samfundet, saa er jeg dog enig med det ærede Medlem om, at der ogsaa i dette Land kan være braadne Kaar, kan være saadanne, der se hen til at opnaa det, de trænge til, uden at arbejde for det. Det er en Erfaring, vi jo have Alle sammen, vi vide, der er saadanne, og nu forekommer det os,